

RAGNAR JÓNASSON

EL CRIM DEL FIORD

Columna

RAGNAR JÓNASSON
EL CRIM
DEL FIORD

Traducció d'Esther Roig

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *VETRARMEIN*
PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2024
VETRARMEIN © RAGNAR JÓNASSON, 2020
PUBLICAT D'ACORD AMB LA COPENHAGEN LITERARY AGENCY APS, COPENHAGUEN
© DE LA TRADUCCIÓ: ESTHER ROIG, 2024,
BASADA EN LA TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS DE DAVID WARRINER, 2020
© EDITORIAL PLANETA, S. A.
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3246-7
DIPÒSIT LEGAL: B. 15.163-2024
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - *PRINTED IN CATALONIA*

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

I

—**P**olícia, Ari Tór Arason.
L'operador de la línia d'emergències
va anar per feina.

—Acabem de rebre una trucada de Siglufjördur, estàs de guàrdia?

A l'estiu, quan el sol no s'arribava a pondre, el dia i la nit eren pràcticament iguals a Siglufjördur. Era l'època de l'any preferida de l'Ari Tór. Faltaven només dos mesos perquè arribés i ell no en veia l'hora. Li encantava la sensació de llibertat infinita que acompanyava les llargues hores de claror al nord d'Islàndia.

Res a veure amb la foscor i la neu que emblanquïna el poble a l'hivern.

L'Ari Tór estava ben despert quan va sonar el telèfon. No podia dormir, per molt que s'hi esforçés. En-

cara feia servir l'habitació de matrimoni de la seva casa d'Eyrargata. La mateixa que havia compartit amb la Kristín i l'Stefnir abans que ella i el petit se n'anessin a viure a Suècia.

Al començament, quan va arribar de Reykjavík, li va costar adaptar-se, però els torbs i els dies grisos ja no li produïen la mateixa sensació de claustrofòbia. Poques vegades s'enyorava de casa. Els últims anys, Siglufjörður havia experimentat els efectes beneficiosos de la nova onada de prosperitat que havia viscut el sud d'Islàndia un cop superada la crisi financera. Ara, cada estiu venien al poble turistes d'arreu del món. Fins i tot a l'hivern hi venia gent a gaudir de les pistes d'esquí, la majoria provinents d'altres punts d'Islàndia. Les vacances de Pasqua s'havien convertit en un període especialment desitjat pels visitants, i a punt de començar el llarg cap de setmana, tot apuntava que les pistes estarien plenes.

L'Ari Tór ja havia passat la trentena, però sentia que la seva vida havia tornat al punt de partida. Vivia sol i amb prou feines veia el seu fill. No creia possible salvar algun dia el que quedava de la seva relació amb la Kristín. Havien esgotat totes les opcions, per dir-ho d'alguna manera.

O potser no totes. En veritat, s'havia instal·lat en una rutina confortable i no li venia de gust fer res que

pogués trasbalsar aquell equilibri. L'havien ascendit a inspector a Siglufjörður després d'anys d'aspirar al càrrec; per tant, ara estava al capdavant de la comissaria. En algun moment hauria de decidir si en tenia prou amb el que havia aconseguit. En cas que optés per continuar pujant dins la jerarquia de la seva professió, sabia que seria molt difícil arribar més lluny si es quedava a Siglufjörður. No era sols que hagués assolit el rang més alt de la comissaria del poble, també era que, per molt que excel·lís en el seu càrrec actual, no hi havia superiors a prop que veiessin la bona feina que feia.

En Tómas, el seu antic cap, havia marxat de Siglufjörður i se n'havia anat al sud a ocupar un càrrec a Reykjavík. Feia temps que animava l'Ari Tór perquè seguís el seu exemple, i li deia que quan estigués a punt per fer el pas ell el recomanaria. Tanmateix, l'Ari Tór no estava segur que l'oferiment continués vigent perquè feia molt de temps que en Tómas no l'esmentava. I era molt conscient que el seu antic superior es feia gran i s'acostava a la jubilació. Aviat l'Ari Tór perdria el seu únic aliat a la central de policia de Reykjavík. Un cop es tanqués aquella porta, estaria atrapat al nord per sempre, tant si li agradava com si no.

La preocupació de l'Ari Tór pel seu futur el solia assaltar al cor de la nit, i aquella vegada no n'era cap excepció. En canvi, quan sortia el sol, sempre aconse-

guia esbargir-se i decidia prendre-s'ho amb calma. Tot i així sabia que el temps passava. Hauria de prendre una decisió aviat. Potser decidiria que estava bé on era, a Siglufjörður. Però encara s'ho havia de rumiar més.

En tot cas, no tindria temps per pensar-hi durant el cap de setmana de Pasqua. Estaria massa ocupat consentint el petit Stefnir. A l'Ari Tór el cor li feia un salt quan pensava que el tornaria a veure, encara que no-més fos uns quants dies. El seu fill havia fet tres anys per Nadal, però l'Ari Tór s'havia perdut totes les celebracions.

Feia sis mesos, la Kristín havia pres la decisió de tornar a la universitat i fer un màster a Suècia. L'Ari Tór no l'hi retreia. No hi havia cap mal a estudiar a la Facultat de Medicina a Islàndia, però la Kristín tenia aspiracions més elevades. Com tants metges, volia fer una especialització, i finalment havia arribat l'hora que deixés d'ajornar-ho i seguís la seva ambició. Quan la Kristín va tenir clars els seus plans, ella i l'Ari Tór van parlar del futur de l'Stefnir davant del trasllat. La Kristín havia proposat emportar-se el nen amb ella «al començament»; més endavant podien pensar en altres opcions. Havia promès portar l'Stefnir a Islàndia per Nadal i per Pasqua, potser més sovint, i l'Ari Tór havia pensat agafar les vacances a l'estiu per anar-los a veure a Suècia. No s'hi havia oposat, malgrat la terrible sensació de te-

mor que li produïa pensar que veuria tan poc el seu fill. Volia evitar com fos el conflicte amb la Kristín.

L'Ari Tór feia voltes al llit, intentant posar-se còmode. Es va girar de costat, va respirar fondo i va deixar anar l'aire en un llarg sospir. Havia de dormir una mica. L'endemà —no, avui, es va corregir— era dijous i l'últim dia que treballava abans del llarg cap de setmana de Pasqua. La Kristín i l'Stefnir arribarien aquell vespre.

Eren gairebé les tres de la matinada. Feia més de dues hores que s'havia ficat al llit i encara estava despert del tot.

Finalment, es va donar per vençut i es va aixecar.

Quina merda. No es podia permetre passar una nit en blanc precisament ara, quan se suposava que havia d'estar preparat per tenir el seu fill tot el cap de setmana. Però l'ansietat només feia que tirar llenya al foc del seu insomni, i ja ni tan sols sentia la fatiga.

A l'habitació no hi havia gaires mobles, a banda d'alguns prestatges plens de llibres vells que els anteriors llogaters no s'havien pres la molèstia d'endur-se. L'Ari Tór havia fullejat aquells volums alguna vegada, més que res quan intentava dormir i necessitava una distracció dels seus pensaments. Va agafar un llibre d'un prestatge, gairebé a l'atzar, i es va tornar a estirar.

Per molt que s'hi esforçés, l'Ari Tór no es treia de sobre una persistent sensació d'aprensió en relació amb el cap de setmana. Per primera vegada deixaria la comissaria en mans de l'Ögmundur, un policia jove que ocupava el seu primer càrrec al nord. El que li faltava d'experiència ho compensava amb escreix amb les ganes d'aprendre.

Des que l'Ari Tór havia ocupat el lloc d'inspector, s'havia vist obligat a treballar amb substituïts provisionals o agents enviats d'Ólafsfjörður o Akureyri, mai la mateixa persona en més d'un cas. Però feia poc li havien donat permís per contractar un agent que ocupés el lloc a temps complet. No hi havia hagut escassetat de candidats per a la feina i alguns dels sol·licitants tenien una experiència impressionant, però l'Ari Tór havia escollit contractar el noi acabat de sortir de l'escola de policia.

Malgrat les diferències de caràcter, l'Ari Tór veia alguna cosa de si mateix en l'Ögmundur. Recordava com en Tómas li havia ensenyat l'ofici quan ell havia arribat a Siglufjörður. Ara s'havia girat la truita, i l'Ari Tór era el policia amb experiència que ensenyava els rudiments de la feina al nou recluta. Tot i així, havia de reconèixer que li costava construir amb l'Ögmundur la mateixa relació que en Tómas havia establert amb ell, malgrat que la diferència d'edat entre tots dos era més petita.

Després del que li va semblar una eternitat intentant trobar el son en les pàgines d'un llibre, l'Ari Tór va baixar la vella escala i va entrar a la cuina. Allà es va omplir un vas d'aigua i va rosegar un tros de peix sec mentre fullejava el diari del dia anterior. No valia la pena, no duia res de nou, tots els articles donaven voltes als mateixos temes. L'única cosa que li va cridar l'atenció va ser la previsió meteorològica. No era gaire bona. S'esperaven tempestes intenses al nord tot just passat el cap de setmana de Pasqua. Així era l'hivern allà; encara no t'havies refet d'un torb que ja t'havies de preparar per al següent.

Però no es podia permetre passar la nit en blanc, l'endemà no serviria per a res.

L'Ari Tór estava de guàrdia, però el més normal era que els carrers del poble estiguessin deserts tota la nit i la comissaria fos un recés de pau. En general les úniques trucades que es rebien eren queixes per algun borratxo que feia massa soroll tot tornant a casa.

L'Ari Tór era al llit, però encara estava ben despert quan va sonar el telèfon.

—Un transeünt ha trobat el que sembla el cos d'una noia, probablement morta, al carrer. Hi hem enviat una ambulància, per si un cas —va dir l'operador de la central d'emergències en un to neutre.

L'Ari Tór va començar a posar-se l'uniforme rà-

pidament, mentre aguantava el telèfon entre l'orella i l'espatlla.

—On?

—Al carrer principal, a Adalgata.

—Qui ha avisat?

—L'home es diu Gudjón Helgason. Ha dit que es quedaria esperant fins que arribés la policia.

El nom no li sonava de res.

Dos minuts després, l'Ari Tór estava vestit i sortia de casa. Vivia a una cantonada del carrer principal, o sigui que no tardaria gens a arribar-hi a peu. L'aire era gèlid, però era una nit sense vent, i les estrelles brillaven al cel. Allà la natura sempre era salvatge i incontrolable, però en aquella època de l'any hi havia alguna cosa més que la foscor, alguna cosa més fonda i més distant.

L'Ari Tór va arribar al lloc al mateix temps que l'ambulància. Quan va girar la cantonada d'Adalgata, va sentir una esgarripança a l'espinada.

A la vora de la calçada hi havia una noia estirada sobre un bassal de la seva pròpia sang, amb el cos cargolat en una posició estranya que no deixava cap dubte que havia caigut des d'una bona alçada. No calia un metge per deduir que era morta. Semblava que la sang s'havia escolat del cap; segurament tenia el crani fracturat.

L'Ari Tór es va acostar al cadàver i es va adonar que la noia segurament era més jove del que li havia sem-

blat d'entrada, potser només una adolescent. Se li va tallar l'alè quan li va veure la cara.

Oh, no.

La seva mirada era esfereïdorament absent, els ulls molt oberts però buits, com si no miressin res.

L'Ari Tór va saber immediatament que aquella imatge el perseguiria per sempre.